

Bláznivý

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

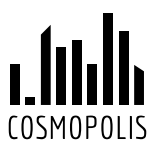
ŽIVOT

NA
VOLNÉ
NOZE

COSMOPOLIS

Děkuji Lence Kuralové Němcové, Pavlovi Šturmovi a Vladče Peroutkové za všeobecnou podporu.

Veškeré postavy i příběhy v knize jsou smyšlené a jedná se o pouhé výplody mé fantazie. Výjimečné a drobné podobnosti se skutečnými lidmi a situacemi však nepopírám; v románu ze života se něčemu takovému prostě nevyhnete.

Rozvod

„Chci se s tebou rozvést,“ oznámí mi Ctirad zrovna ve chvíli, kdy si horlivě vyměňuju zprávy s Kamilou o tom, jak jsou chlapi nepoužitelní a k ničemu.

Kamila je moje kamarádka už od základní školy. Nejbližší kámoška, kterou mám, a to doslova, protože nejen bydlí necelou čtvrt hodinu chůze ode mě, navíc jsme pořád online na messengeru a řešíme živý mrtvý.

„Cože?“ vyjeveně zvednu hlavu od mobilu ke Ctiradovi, protože jsem se určitě přeslechla.

„Já už takhle prostě nemůžu,“ řekne mi manžel a podívá se na mě těma svýma nádhernýma očima s výrazem, který jsem u něj ještě neviděla. Nelíbí se mi, jak vraští čelo a jak se mu lesknou oči. I bradu má tak divně nakrčenou, takhle jsem ho fakt ještě neviděla. Mám pocit, že se i trochu klepe.

„Co blbneš?“ ptám se a cítím, jak mi srdce vyskočilo až do krku. No vážně, co blbne? Teď se určitě potřebuju stresovat ještě s tím, že mu něco přelítlo přes nos. Iracionálně mě polije vlna nevole, kterou se snažím ovládnout. A protože sebeovládání nepatří k mým silným stránkám, zatnu ruce v pěst, aby mi to aspoň trochu pomohlo.

„Nechci už tady být a sledovat tvoji sebedestrukci,“ odpoví Ctirad vážně a přisedne si ke mně na gauč. V té chvíli se na mobilu rozsvítí displej s prostým textem: „Je to ichtyl,“ píše Kamila.

Nemyslela to na Ctirada, ale na Marka, se kterým právě poosmnácté ukončila vztah a kterého celé odpoledne po zprávách řešíme, i když bychom si mohly zavolat nebo se sejít. To mi došlo zrovna teď.

„To není na tebe,“ hlesnu a zhasnu obrazovku.

„To doufám,“ ušklíbne se Ctirad a propichuje mě očima.

„Rádo... s tím rozvedem... to je sranda, že jo?“ uchechtnu se kapku přiblblé, abych situaci trochu zlehčila.

„Není,“ řekne tvrdě. Nic víc.

„Počkej, jak jako?“ Pořád tu hru nechápu. Neustále totiž doufám, že je to nějaká úplně hloupá hra, například „Kdo dřív koho vytočí“ nebo jiná hovadina.

„Ten skoro rok, co jsi doma, mě prostě semlel, Oli. Je to pro mě strašně těžký!“

„Pro tebe?“ vyjeknu rozhozeně. To je fakt ichtyl! Jeho to semlelo? Pro něj je to těžký? A co já, která se rok pokouším dopsat knížku a nemůžu se přinutit a hnout se z místa. Co já, která tu na něj pořád čekám, až se uráčí přijít z práce trošku dřív než v sedm večer? Co já, která už šest měsíců neměla manželskej sex?

„Vždyť se na sebe podívej!“ rozhorlí se nebývale a píchne do mě prstem. Trochu mě ten dotek překvapí, protože za poslední půlrok se ke mně chová jako bych měla lepru a každému kontaktu – hlavně sexuálnímu – se pečlivě vyhýbá. S různými výmluvami na bolest hlavy nebo únavu usíná na gauči a tváří se přitom jako chudák, kterému se ubližuje.

Nicméně se dle jeho rady kouknu na svůj župan, který utrpěl u snídaně pár fleků od kafe. Je pravda, že ne u dnešní snídaně a že těch skvrn je tam víc už delší dobu, ale na druhou stranu, chodím v něm jen doma a práť ho pořád dokola považuju za zbytečné. Bezděky si prohrábnu vlasy a dojde mi, jak strašně mastný je mám.

No a co, nikam nechodím, proč bych si je měla mýt pořád dokola? Beztak se zase zmastí.

„Nemáš vyčištěný ani zuby, a to je půl šestý odpoledne!“

Nemám, no. Ráno jsem to nějak nestihla a pak už jsem se k tomu nedostala. Trucovitě založím ruce na hrudníku. Nenávidím tenhle typ rozhovoru. Nevedeme ho totiž zdaleka poprvé. Pořád na mě něco má.

„A co má bejt?“ utrhnu se na něj.

„Má být to, že je to odporný. Smrdí ti z pusy a jsi... hnusná.“

„Jako se ti nelíbím, jo?“ utrhnu se na něj.

„Ne. A proto se chci rozvést.“

„To je dost povrchní, ne?“ loupnu po něm očima. Vidím, že je opravdu naštvaný, ale nějak mi pořád nedochází, co mého klidného manžela tak rozezlilo.

„Ne, Olivie, to je právě dost hluboký. Už mě nepřitahuješ. Smrdíš a přes půl roku nosíš jeden jedinej umaštěnej župan! Máš na něm víc fleků než Olík,“ naráží na našeho

jedenáctiletého syna, který je toho času na táboře a podle jehož stavu vrchního oblečení vždycky poznáme, co měl ten den k jídlu. „Normálu se přiblížíš tak jednou v měsíci, když se oblečeš jako ženská, umyješ si vlasy a vypadneš na schůzku do nakladatelství. Protože strojit se pro mě je asi zbytečný, že jo.“

Zrudnu až ke kořínkům vlasů. Kdyby věděl, jak ty schůzky v nakladatelství vypadají, asi by mi zarazil vidle do zad. Takhle se spokojil s kudlou.

Řekl mi Olivie a hlas mu přeskakuje rozčilením. Je mi jasný, že je to vážný. Mezitím můj drahý pokračuje: „O tom, v jakém stavu jsou tvoje vlasy a pleť, protože jsi líná se i umýt, radši pomlčím. Já se před patnácti lety zamiloval do někoho jiného. Do někoho, kdo už tu skoro rok nebydlí. Snažil jsem se ti to vysvětlit už tolikrát... vždyť spolu ani nespíme!“

„A čím je to asi vina, ty vole?“ spustím na něj. Jsem to snad já, kdo se brání sexu?

„Samozřejmě že tvoje!“

„Ty hajzle!“ zaječím na něj. Taková nespravedlnost mě teda dostala. Jenže k tomu on inklinoval vždycky. Vždycky jsem si o něm myslela, že se na věci dokáže podívat jen z té důležitější strany – tedy z té své. „Máš pocit, že bych nechtěla sex? Já, která za tebou pořád doležám? Myslela jsem, že když bude Olík pryč, aspoň nějakou aktivitu vyvineš! Ale to bych se asi načekala, vid?“ Nechápu, kde se v něm bere ta drzost otřít se zrovna o tuhle věc.

„O to snad nejde! Že máš chuť na sex, neznamená, že náš žalostný sexuální život není tvoje chyba! Kolikrát jsem ti řekl, že chci zpátky svoji krásnou ženu? Že mě to drtí, jak tu jenom sedíš, čumíš na seriály a nic neděláš? Nejen že už

mě nepřitahuješ, hlavně mě strašně vytáčíš! Přijdu domů po práci do neskutečného bordelu, kterej nemůžeš poslední týden ani svést na Olivera, protože je na táboře.

Prostě tu sedí cizí ženská bez života, která si pořád píše se svýma přiblblýma kámoškama, a když na ni mluvím, zírá do mobilu a nevšímá si mě! Promiň, ale v tu chvíli mě veškerá chuť na sex prostě přejde!“

Moje kámošky nejsou přibblý, pomyslím si nakvašeně, ale pak mi dojde, že tohle asi není úplně předmětem sporu.

„Skvělý!“ vyprsknu a rozmýšlím si, co proti němu vytáhnou já. Bohužel je tak prvoplánově dokonalej, že mě zrovna nenapadá, co bych mu vyčetla.

„A co tvoje matka?“ zařvu na něj podle, protože žádná jiná slabina, do které bych ho bodla, mě prostě nenapadla.

„Co je s ní?“ zeptá se mrazivě.

Najednou se mi nechce vyjmenovávat situace, kdy se k matce nezachoval zrovna pěkně. Jsem si jistá, že o tom ví sám. Tchyň trpí Alzheimerovou chorobou a z županu nevyšlela rok. Ovšem je spravedlivé dodat, že ona ho má na rozdíl ode mě čistý. Protože jí ho vždycky vyperu. Kromě toho že vyperu, taky vyžehlím a uvařím. Já jsem jediná, kdo se o ni stará. Protože jsem doma a nic nedělám, tak ať jsem aspoň trošku užitečná, že. Tohle sice nikdo nahlas neřekl, ale vzalo se to jaksi samozřejmě.

Synek Ctirad i dcerka Gábina jsou vytížení a musí dělat kariéru. Ne se starat o nemocnou matku.

„Starám se o ni,“ pípnu uraženě.

„Máma má tři měsíce pečovatelku. Víš, že potřebuje non-stop dohled, čímž ti dost starání ubylo.“

„I tak tam často chodím.“

„Když už nevíš, kudy z nudy, vid?“ odbude můj argument s kyselým úsměvem. Oba víme, že má pravdu. Prostě ráno odvezu Olivera do školy. Protože jsem většinou stále v županu, nesmím z auta ani vylézt, natož se dožadovat pusy, to by mi můj uvědomělý syn neodpustil. Pak se bím celé dopoledne po bytě, a když vyjím celou ledničku a seriály už mě nebaví, vezmu si přes župan bundu a vyrazím ke Ctiradově matce, která bydlí v domě naproti přes ulici. Tam si dám kafe, postě povím, co je nového, a vysvětlím, kdo vlastně jsem, prohlídnu si fotky ve starých albech a s pocitem, že jsem aspoň něco udělala, a se zabítýma třema hodinama se vrátím domů. Když má teď Olík prázdniny, taxislužba do školy mi ubude a začínám se nudit trochu dřív.

„Mám tvou mámu ráda,“ hlesnu.

„Jo, ona tě měla taky ráda,“ odpoví tiše, „ale teď už tě nepoznává... a já bohužel taky ne. Tím se dostáváme zpátky k tomu, že se chci rozvést.“

Sakra!

Nevím proč, ale chvíli jsem si myslela, že mu ten nápad s rozvodem buď vymluvím, nebo to jednoduše zamluvím.

Jako vždycky všechno. Doteď to fungovalo. Když jsem se nějakému tématu chtěla vyhnout, prostě jsem začala mluvit o něčem jiném. V tomhle odvětví manipulace jsem borec. A to nejen co se týká mého manžela. Dokážu díru do hlavy vymluvit v podstatě komukoli. Jsem mistr verbální komunikace.

Vždyť moje tři knížky, které jsem v minulosti vydala, se staly bestsellery právě proto. A taky proto, že dobře vypadám. Nakladatelství mě mohlo natlačit do televize i na billboardy, protože na čtenáře působí pozitivně, když je někdo inteligentní –

což se u spisovatelky rozumí jaksi samo sebou – a k tomu je to sympatická, krásná, mladá žena, což já do puntíku splňuji.

Vlastně, splňovala jsem. To však byla doba, kdy jsem si čistila zuby dvakrát denně, myla si vlasy a dokázala se občas zasmát. Taky jsem nebyla pořád tak zatraceně podrážděná.

Ted' se mi to zdá jako věčnost. Do hlavy se mi vkradla myšlenka, že má možná Ctirad pravdu. Rozhodně jsem se změnila.

„My to nebudeme řešit?“ zeptám se, když vidím, že mu ztvrdnul pohled. Zjevně je rozhodnutý, což mi úplně fér nepřijde. Navíc, pokud to nebudeme řešit, prostor ke zmanipulování se omezí na minimum.

„Už ne,“ řekne Ctirad unaveně a složí hlavu do dlaní. Promne si rukama obličej a zadívá se na mě. „Už fakt ne,“ opakuje, jako by o tom chtěl přesvědčit nejen mě, ale i sebe.

To přece není možný! Vždyť jsme spolu šťastní! Kde se vzal tenhle příšerný obrat? Ano, od doby, kdy jsem na volné noze, jsem nenapsala ani řádek, a ano, moje lenost celým tím modelem, kdy jsem zůstala doma, abych se soustředila na psaní, tisícínásobně vzrostla. Ale pořád se přece milujeme, ne?

On je můj první kluk. Úplně na všechno. Od prvního okamžiku, kdy jsem ho viděla, jsem měla pocit, že tenhle kluk je to pravý. Když se usmál, tak se mi podlomily nohy a naskočila mi husí kůže. I motýli v břiše byli. Všechny tyhle ptákoviny, včetně zpěvu slavíků a svitu slunce v zamračeném dni. Všechno tohle se dělo. Tak co se stalo? Přece mě nemohl přestat milovat.

Nebo ano?

Polije mě studený pot.

„Ty už mě nemiluješ?“ zeptám se zděšeně a cítím, jak mi v krku vyschlo. Ctirad se na mě pořád dívá a mlčí. Neptej se, když nechceš znát odpověď, vyskočí mi v hlavě najednou text písničky od Chinaski.

„Na něco se tě ptám,“ napomenu manžela, když pořád mlčí, a v duchu si chci nakopat, že na něj tak naléhám. Vždyť já to přece nechci slyšet... vždyť já přece tuším, možná to dokonce vím.

„Nevím,“ odpoví zdrceně a mě to iracionálně potěší. To totiž pořád neznamená ne. Pokud neřekl ne, pořád je tam naděje, že ho přemluví.

„Rádo, tak to přece nemusíme tak radikálně ukončovat, ne? Mysli na Olíka. Je toho teď na mě moc, očekává se best-seller a já nemám inspiraci, jsem pracovně na dně, a tak jsem sklouzla, kam jsem neměla, ale já ti slibuju...“

„Mlč, prosím tě.“ Ctirad se zhluboka nadechne a mě po-prvé napadne, jak je tenhle rozhovor pro něj těžký.

Omotám manželovi ruce kolem krku a uvězním ho ve své náruči: „Miláčku, já tě miluju. Nechci, abychom se rozvedli. Vždyť k sobě patříme. Máme krásného syna a dům. Podívej, co všechno jsme spolu vybudovali. Je to jen těžké období, to zvládneme. Já ti slibuju, že budu dělat všechno, co si přeješ. Promluvíme si o tom. Všechno bude zase v pořádku. Vždyť ty jsi láska mého života,“ chrlím ze sebe jako o závod. Slova jsou moje silná stránka.

Dost hrubě si sundá moje ruce z krku. „S někým se scházím,“ pronese chraplavě a zasekne se do mě pohledem.

Láska mého života vzala rychle za své. Oplatím mu pohled a zmůžu se jenom na jedno: „Ty seš fakt kokot!“

Kamila

„Zmetek jeden!“ uleví si Kamila o den později na Ctiradovu adresu a dolije mi sklenici vína. Na své kamarádce zbožňuju hlavně to, že vždycky ví, co dělat. Neznám jiného tak funkčního alkoholika, jako je tahle kurátorka sbírky památek.

„Svině,“ mumlám přiopile a nechápu, jak to, že Kamila vyprázdnila druhou lahev. Vždyť sotva přišla!

„Jo,“ podpoří mě v názoru a kecne si vedle mě na zem. Mohly bychom samozřejmě sedět na gauči jako dámy, ale před půlhodinou jsem při návratu z toalety zavravorala a přistála na podlaze před gaučem. Zvedat se do něj mi přišlo jako moc námahy. Ta moje zpropadená lenost, pomyslím si pobaveně a rozesměju se.

„On mi vyčte, že jsem líná a smrdím, a přitom dávno spí s nějakou krávou!“ Můj hysterický smích přechází do pláče. „Jak mi to mohl udělat?“

„Je to chlap, Olí,“ pokrčí Kamila moudře rameny a pohodí přitom hlavou tak, že se jí zlaté vlasy rozhodí po zádech. Chvilí ji fascinovaně pozoruju. Kamila má sice asi deset kilo navíc, ale umí to nosit. A možná i proto ji považuju za jednu z nejhezčích ženských, který znám. Když pominu kamarádku Karin, která snad každý ráno vyskočí z plakátu. A to jen aby nás ostatní naštvála.

Není úplně dobrý obklopovat se lidma, který vypadaj tak zatraceně dobře, napadne mě. I když... já taky nejsem k zahzení. Tedy – nebyla jsem. Dle mého milovaného manžela se situace změnila a dneska by se mě nikdo nedotkl ani tyčí na dráždění opic. Uvědomím si, že Kamila stále mluví.

„Promiň, cos říkala?“

„Že chlapi jsou nižší vývojovej stupeň, tohle je nad rámec jejich chápání, že by někdy pochopili, jak nám ubližujou.“

„Studentka medicíny,“ odfrknu pohrdavě. „Takže žádná doktorka,“ melu přemoudře. „Určitě to ani nedodělá. Na to by musela být chytrá. A to zjevně není, když si našla mýho akurátního Ctirádku.“

„Třeba si on našel ji,“ zasekne mi nechtěně Kamila sekeru do zad a škytne.

„Proč by to dělal?“ zeptám se a sama sobě znám jako jelito.

„Ježíš!“ zaúpí Kamila a načne novou lahev. „Asi se mu doma něčeho nedostávalo, ne?“ Soustředěně si nalije a podívá se na mě přes skleničku. „Tos fakt nevěděla, že ji brousí několik měsíců? Vždyť jsi musela něco tušit! Něco přece muselo být jinak, ne?“

„Začal chodit plavat,“ špitnu nesměle.

„A místo toho chodil za ní, že jo?“

„Jo,“ přiznám a podívám se na dno skleničky.

„Ty jsi fakt blbá,“ odsoudí mě Kamila šmahem. „Důvěřij idiot jsi. Nepoznáš, že manžel místo na plavání chodí za ženskou!“ zvolá teatrálně a zavrčí hlavou.

„Byl nápadítej,“ bráním se uraženě, a abych zachránila svou čest, musím s pravdou ven. „Píchal ji v těch plaveckých brejlích a plavky si namočil v umyvadle. Přišel pak domů s těma kruhama kolem očí, ani jsem se ho neptala, kde byl.“

„Tak to si děláš prču!“ zařehtá se Kamila tím svým smíchem, kterým boří domy. „V plaveckejch brejlích, jo?“ zeptá se v pauze od smíchu, aby se nadechla. Kývnu, a když vidím, jak ji to pobavilo, taky se usměju. Načež se moje milovaná kamarádka postaví, z palců a ukazováků v dlani si udělá brejle a pantomimou předvádí koitus. Má při tom tak výrazné výbuchy smíchu, že se můj úsměv zvolna mění v halasný chechot. Už mi to nepřipadá tak tristní jako včera, když se mi Ctirad přiznával ke všem podrobnostem. Teď jsem si představila sex v plaveckých brýlích, které nesluší opravdu nikomu, a bylo mi slečny studentky skoro líto.

„Dobře jí tak,“ směju se. „Bůh ví, jestli by ho bez těch brejlí poznala.“

„Copak o to, ale aby ji bez těch brejlí vůbec vzrušil,“ tlemí se Kamila opile a mně to přijde náramně zábavné.

Dolévám si skleničku, už ani nevím kolikátou, ale podle koordinace pohybů usuzuju, že už jich bylo víc než dost. No co, pokrčím rameny, mám právo se pořádně opít, když už mám takový trápení.

„A to teď ten tvůj plavec bude bydlet s ní?“

„Ne, ona je na koleji.“

„A kde teda Ctirad bude?“ hekne Kamila.

„No to nevím,“ zablábolím a cítím, že kromě pohybů, jsem přestala být i pánem své řeči. „Asi tady, než si něco najde,“ sdělím pak to jediné, co mě napadá, protože je fakt, že včera Ctirad odešel normálně spát a ráno odjel do práce jako obyčejně. Nijak se to nelišilo od běžných dnů předtím. „Vůbec jsme se nebavili o tom, kam půjde po práci. Nejspíš plavat.“

„A až doplave?“

„Tak asi sem,“ řeknu a ve zbytku fungujícího, alkoholem nevyraženého mozku mě napadne, že jestli teď přijde a uvidí mě takhle – opilou, v županu, na kterém přibyly další fleky, a s kámoškou, se kterou se zrovna nemusí, bude to přesně voda na jeho mlýn.

Snažím se co nejrychleji vstát.

„Do háje, co když přijde?“

„Tak tu bude,“ směje se Kamila, které vážnost situace samozřejmě nedochází.

„Když mě uvidí, jak se tu s tebou zas nalejvam a mám na sobě ten pitomej župan, jenom ho to utvrdí v tom, že udělal dobře.“

„No a co?“ nechápe moje jindy inteligentní kamarádka.

„Už se ke mně nevrátí,“ žvatlám zoufale. „Chci, aby trpěl tím rozhodnutím, chápeš to? Aby mu došlo, o co ve mně přijde.“

„A o co přijde?“

„No... o mě,“ zjišťuju, že víno způsobilo, že nejsem schopná lepšího vysvětlení.

„A dál?“

„To nestačí? Jsem přece...“ podívám se na sebe v zrcadle ve vitríně a ramena mi lehce poklesnou, protože ze zcela objektivního hlediska už nemůžu dodat „úžasná“. Zhlédnu tam totiž umaštěnou čtyřcítku v hnusném županu. „Když on je strašně pohodlný.“

Na malou chvíli mi prolítne hlavou, že tohle by asi žádný chlap nechtěl. „Já jsem to pokazila, vid?“ obrátím se na Kamču zoufale. „Je to moje vina, že se ze mě stala taková županová víla.“ Truchlivě se na sebe podívám a rukou se snažím vyčistit týden starou skvrnu od vajec.

„Co to meleš?“

Uvědomím se, že jsem se svého pokydaného županu zastala nahlas. „Prostě mě takhle nesmí vidět, chápeš?“

„Ne,“ kývne Kamila a odhrne závěs u francouzského okna, aby líp viděla ven. Trošku hekne a dodá: „Ale jestli to myslíš vážně, měla bys něco vymyslet, protože vaše auto zrovna parkuje před domem.“

